

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγράμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Φεβρουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 6

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 39.)

Μετὰ δεκατεσσάρων ἡμερῶν πορεῖαν ἔφθασαν εἰς τὸν ποταμὸν Ζιμπέζην. Δὲν ἦτο εὐχολος ἡ διάβασις τοῦ πλατέος τοῦτου ποταμοῦ ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάθους, οἱ βόες δὲν εἰσπύρουσαν νὰ τον περάσουν ἐξευγμένον εἰς τὰς ἀμάξας, ὡς εἶχε γίνῃ εἰς τὰ ποτάμια τὰ ὅποια εἶχον συναντήσῃ καθ' ὁδόν. Ἐδῶ ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῇ μία μεγάλη σχεδία διὰ νὰ διέλθῃ ὅλη ἡ συνοδία, ἄνθρωποι καὶ ζῷα. Ἀλλ' ὁ κ. Βέμπερ δὲν ἦτο ἄνθρωπος νὰ περιέλθῃ εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα· ἀμέσως κατέστρωσε τὸ σχέδιον, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του οἱ μαῦροι ἐπεράτωσαν εἰς δύο ἡμέρας τὴν κατασκευὴν τῆς μεγάλης σχεδίας.

Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν τὴν νύκτα, ἤρχισαν τὴν πρωΐαν τὴν διάδασιν. Ὅλη ἡ ἡμέρα ἐδᾶπαν ἠθῇ εἰς αὐτὴν τέλος, ὅτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐχρυσίζον τὸν ὀρίζοντα, ὀλόκληρος ἡ συνοδία εὐρέθη ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν χώραν τῶν Βατόκων, τὴν ὁποίαν διαρρέει τὸ ποτάμιον «Ρινόκερως»· ἡ χώρα αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς τὴν «σφαῖραν τῆς ἐπιρροῆς» ὅπως λέγουσι οἱ δημοσιογράφοι, καμμιᾶς εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως, τοῦτο δ' εὐκόλως εἰσπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τις βλέπων τὸν χάρτην τῆς διανομῆς τῆς Ἀφρικῆς. Τὴν χώραν ταύτην περιτρέχουν νομαδικαὶ φυλαὶ, τῶν ὁποίων ἡ συνάντησις δὲν εἶνε πάντοτε εὐχάριστος· ἀλλ' αἱ τωριναὶ περιστάσεις τοῦ ταξιδίου διέφερον καθ' ὀλοκληρίαν ἐκείνων, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ νέοι

Μασσαὶ εἶχον ἐκτελέσῃ αὐτὸ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Καλῶς ὠπλισμένοι καὶ πολυάριθμοι, ἐφωδιασμένοι μὲ ζῶα πολλὰ καὶ ὑποζύγια τῶρα, δὲν ἐφοβούντο πλέον τὰς ἀγρίας φυλάς, τὰς ὁποίας ἠψήφησαν ἄλλοτε μόνοι καὶ ἄοπλοι. Καὶ ἂν ποτε συνήντων τοιαύτην τινὰ φυλὴν, αὕτη κατάπληκτος ἐκ τῆς πομπῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἐταξείδευον αἱ «ὠχραὶ μορφαί», ἐφευγεν ἔντρομος, ἢ ἤρχετο καὶ ἐγονυπέτει ἐνώπιόν των, πλήρης σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς.

Ὁδηγὸς ἦτο ὁ Γεράρδος, διότι εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἐνθυμῆται τοὺς τόπους

τοὺς ὁποίους διήλθῃ ποτε· ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἶχε τὸσον πιστὸν μνημονικόν, ὁ καλὸς Γολιάθ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ μόνος τὸν δρόμον· ὁ παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς ἐπέιθετο, ὅτι τὸ πιστὸν καὶ νοήμον ζῶον ἠσθάνετο ὅτι ἐβάδιζον πρὸς ὠρισμένον σκοπόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἀποτρέψῃ. Ἡ Κοραλία ἐδεχάινε γελῶσα, ὅτι εἰς εὐρεν ὅτι μετέβαινον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρυσορυχείου, ὅτε δὲ ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν του, ὁ ἐλέφας ἔσειε τὰ ὠτά του, ἐπιδοκίμαστικῶς. Τέλος ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ρυακίου ὅπου ὁ Γεράρδος ἐκινδύνευσε νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἑνα ρινόκερων. Οἱ νεαροὶ ταξιδιῶται διισχυρίζοντο ὅτι ἀνεγνώρισαν καὶ τὴν θέσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνέβη τοῦτο, ὅτε ἀπροσδόκητος ἐκπληξὶς ἐκάρφωσεν αὐτοὺς ἀκινήτους εἰς τὴν θέσιν των.

Εἰς τινὰ καμπὴν τῆς ἀτραποῦ, ἐφάνη εἰς ἄνθρωπος ἀνέκων εἰς τὴν λευκὴν φυλὴν, καὶ φορῶν ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ, ὅστις στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ὅπλου του, ἐκράτει τὴν ἄλλην χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἐβλεπεν αὐτοὺς ἐρχομένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, καὶ εὐσαρκος ἀλλ' εὐκίνητος, διότι δι' ἐνὸς πηδήματος διέβη τὸ ρυακίον, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπεχώριζεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ὅπου εὗροντο βραδέως αἱ ἀμάξαι προχωρήσας δὲ ὁρμεφύτως πρὸς τὸν κ. Μασσαί, ὡς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὀλης συνοδίας, ἐξεβαλὲν εὐγενῶς τὸν πῖλόν του. Τὸ κυνηγετικὸν ὄπλον, ἢ εἰς τὴν ζώνην μάχαιρα, ὁ σάκκος ὁ γεμάτος ἀπὸ κυ-

«Κυρὰ Γουδοῦλη, ὁ κύριος εἶνε ἱατρός.» (Σελ. 47, στήλ. α'.)

νήγιον, τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα ἄτινα ἀνέβαινον ὑπὲρ ἄνω τοῦ γόνατος, τὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσχισμένα ἐνδύματά του καὶ τὰ πολλὰ ἐμβαλόμενα, καὶ ἡ κό- νις καὶ ἡ λάσπη ὑπὸ τῶν ὀπίσθων ἐκα- λύπτετο, ὅλα ταῦτα ἐφανέρωνον τὸν ἀκούραστον κυνηγόν, ὁ ὁποῖος ὅταν ὀρ- μίσῃ εἰς τὰ ἔχνη ἐνδὸς θηράματος, περὶ χειμάρρους καὶ ἀκανθώδεις λόχμας καὶ μόνον ὅταν γίνῃ κύριος αὐτοῦ παύει τὴν καταδίωξιν. Οἱ ὥρατοι στακτεροὶ ὀφθαλμοὶ του, οἵτινες εἶχον ὅδὺ τὸ βλέμ- μα, καὶ αἱ παχεῖαι καὶ ροδοκόκκινοι πα- ρεαῖοι του ἐσχημάτιζον ἰδιότροπον καὶ παράδοξον κράμα πεζότητος καὶ νοημο- σύνης ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ταύτης.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ξένος ἐφάνη ἐνώ- πιον τῆς συνοδίας, ἡ φωνὴ τοῦ Γεράρ- δου εὐκρινῆς καὶ καθαρὰ ἀντήχησεν ὑποκάτω τῶν μεγάλων δένδρων.

— Τὰ ζῦα ἐκουράσθησαν, εἶπεν· εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμωμεν σταθμὴν ἐδῶ, εἰς τὴν ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ!...

— Γεῖά σας! εἶπεν ἀμέσως διὰ προ- φορᾶς ξεσπύσης ὁ κυνηγός. Γεῖά σας καὶ καλῶς ἤλθατε, εἰσθε εἰς φιλικὸν τόπον.

— Καλῶς σας ἤρξαμεν καὶ σας εὐ- χαριστοῦμεν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μασσαί· εἶνε ἀνέλπιστος εὐτυχία δι' ἡμᾶς νὰ εὕρωμεν φίλους εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐρη- μίαν.

— Περισσότερον ἀπὸ φίλους... συμ- πατριώτας!

— Εἰσθε Γάλλος; ἥρωτησεν ὁ κ. Μασσαί μετὰ τινος ἐκπληξέως· διότι ἡ προφορὰ καὶ τὸ ὅλον παράστημα τοῦ ἀγνώστου οὐδὲν εἶχον τὸ γαλλικόν.

— Εἰμαι Γάλλος... ἂν εἴμπορ' ἦν νὰ ὀνομασθῇ πλέον μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐκεῖ- νος, τοῦ ὁποῖου οἱ πρόγονοι ἔζησαν ἀπὸ δύο ἡδὴ αἰώνων εἰς ξένον ἔδαφος. Σή- μερον μᾶς ὀνομάζουν Βόερς. Ἐλησμονήσαμεν τὰς τέχνας, τὰ ἥθη, τὴν εὐγένειαν καὶ σχεδὸν καὶ τὴν γλώσσαν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ὁποίαν καταγόμεθα, ἀλλ' ἐνθυμούμεθα πάντοτε ποῖοι εἴμεθα καὶ ὅταν τύχῃ νὰ συναν- τήσωμεν ἕνα συμπατριώτην, ἀνοίγομεν εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν μας καὶ τὴν θύραν μας ὡς εἰς ἀδελφόν...

Ταῦτα ἐλέγχθησαν βραδέως, εἰς γλῶσ- σαν ἑτερογενῆ, μίγμα ὀλλανδικῆς καὶ παλαιᾶς γαλλικῆς, ἀλλὰ καταληγόντων εἰς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους διαμονὴ ἐξ- μηνῶν εἰς Τράνσβαλ κατέστησεν ὅπως δὴποτε γνώστας τῆς γλώσσης τοῦ τόπου.

— Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ἀφοσίως εἰς τὴν ἀνέμνησιν τῆς πατρίδος! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί τείνας τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Βόερ καὶ σφίγγας θερμῶς τὴν ἰδικήν του. Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε, νὰ συστήσω τὸν ἑαυτὸν μου (εἶπε δὲ τὸ ὄνομά του ὅπως καὶ τῶν συνοδοιπόρων του) καὶ κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ μας εἰπῇτε καὶ σεῖς

τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρετε μὲ τόσην εὐ- λάθειαν.

— Ἀγρίππας Μωβιλαιν... Ἡ μι- κρὰ Ἀγία Γραφή, τὴν ὁποίαν ὁ ἐξορι- στος πρόγονός μου ἔφερε τὸ 1685 εἰς τὸ Ἀκρωτήριο, λέγει μάλιστα Ἀγρίπ- πας δὲ Μωβιλαιν· ἀλλ' ὁ τίτλος αὐ- τὸς τῆς εὐγενείας πολὺ ὀλίγον συμβιδά- ζεται βέβαια μὲ τὰ βάρβαρα αὐτὰ ἐν- δύματα, μὲ τὴν ζωὴν τὴν ὀλίγωτον θάρ- βαν καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν μας τὴν ἀκόμη περισσότερον βάρβαν, εἶπεν ὁ Μωβιλαιν μεσιδῶν... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν, κύριε Μασ- σαί; Βιάζεσθε νὰ φθάσετε εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου σας; Σᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμετε ἕνα σταθμὸν; Μία ξεκούρ- ρασις θὰ σας ἐφάνητο ὀχληρά;

— Ἀ, ὄχι. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μας ἀπέχοντες ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου μας· καὶ νομίζω, ὅπως τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ υἱός μου, ὅτι μικρὰ ἀνάπαυσις, κάτω ἀπὸ τὴν μαχεῖαν σκιάν τῶν δένδρων ἐ- δῶ, εἶνε ἀναγκασιότατη καὶ εἰς τοὺς ἀν- θρώπους καὶ εἰς τὰ ζῦα.

— Τότε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μω- билαιν μὲ τόνον ἐπίσημον, λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σας παρακαλέσω νὰ τιμῆσετε τὸ πτωχικὸν μας. Δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ... θὰ σας δεγῶμεν μὲ ἀνοιχτάς ἀγ- κάλας... Ἡ κυρὰ Γουδούλη, ἡ γυναῖκά μου, θὰ χαρῇ πολὺ, πολὺ, ἂν μας τιμῆσετε. Θέλετε, κυρία καὶ κύριοι νὰ μας κά- μετε τὴν τιμὴν νὰ μοιρασθῇτε μαζί μας τὸ ψωμὶ καὶ τὸ ἀλάτι μας;

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ὁ κ. Μασσαί πῶς εἶνε δυνατόν; Ἰδέτε δὲ πόσοι εἴ- μεθα. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Μωβιλαιν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν ὅλοι ἐκ βάθους καρ- δίας, ἀλλὰ δὲν εἴμποροῦμεν νὰ δεχθῶ- μεν. Ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ὀλόκληρον σύνταγμα!...

Τὸ μέτωπον τοῦ Βόερ συνωφρυνθὴ ἀπὸ λύπην. Τότε εἰς ἐπικυρίαν αὐτοῦ προστήλθεν ἡ κυρὰ Μασσαί.

— Ὁ σύζυγός μου ἔχει δίκαιον, κύ- ριε Μωβιλαιν, εἶπε· δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δεχθῶμεν ὅλοι ἐν σώματι τὴν πρόσκλη- σίν σας. Ἀλλὰ θὰ ληπθῶμεν πάρα πολὺ νὰ περάσωμεν σιμὰ ἀπὸ ἐν τὸσον φιλόξενον σπιτί χωρὶς νὰ ἐμῶμεν εἰς αὐτό· ἐάν ὁ κ. Μασσαί δὲν βλέπῃ καμ- μίαν δυσκολίαν, προτείνω ὅλην ἡ ἄλλη συνοδία νὰ σταθμεύσῃ ἐδῶ εἰς τὴν δρο- σεράν καὶ σκιερὰν ὁχθὴν, καὶ ὅσους ὀρί- σῃ, νὰ σας συνοδεύσουν ἕως τὴν κατοί- κειάν σας.

Ἡ πρότασις ἔγινεν ἀμέσως δεκτή, μετὰ μικρὰν δὲ συζήτησιν, μικρὸν ἀπό- σπασμα ἀποτελούμενον ὑπὸ τοῦ κ. Μασ- σαί, τοῦ ἱατροῦ Λωμόνδος, τῆς Κορα- λίας καὶ τοῦ Γεράρδου, ἠκολούθησε διὰ μέσου τοῦ δάσους τὸν Βόερ, ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν τῆς συνοδίας ἡτοιμάσθη νὰ σκη-

νώσῃ πλησίον τοῦ διαχυοῦς ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὤρμησαν νὰ πίοσι τὰ ζῦα μετὰ μεγάλου θορύβου.

Δύο μάλιστα χιλιόμετρα ἀπέειχεν ἡ κα- τοικία τοῦ Βόερ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφά- νησεν ὁ ἐκ πασσάλων περιβόλος, ἡ στέ- γη τῆς οἰκίας, τὸ μικρὸν προστέγασμα τὸ προεκτεινόμενον ὑπὲρ ἄνω τῆς θύρας, καθὼς καὶ ἡ καπνοδόχη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο θύσανος καπνοῦ· εὐθὺς ἀμέσως ἐγίνετο καταφανές ὅτι ἡ τάξις καὶ ἡ φι- λοπονία ἐπεκράτουν ἐκεῖ· ὁ ἐκ πασσάλων φραγμός, ὑψηλὸς καὶ στερεώτατος, ἀπε- τέλει ἀνυπερβλήτον ἐμπόδιον εἰς τοὺς παντοῖους ἐπιδρομᾶς, διποδὸς ἡ τετρά- ποδὸς ἡ εἰσόδος ἦτο καθαρά, ἀλλ' ἀ- πλουστάτη καὶ ἄνευ οἰουδὴποτε κοσμή- ματος. Ὁ κήπος, ἡ ἀκριβέστερον ὁ λα- χανόκηπος, εἶχε σχῆμα κανονικοῦ ἀδα- κίου, ὅπως δὲ ἦτο διηρημένος εἰς πρασιὰς λαχάνων, μαρουλίων καὶ ἄλλων χορταρι- κῶν ἐν μέσῳ αὐλακίων ρέοντος νεροῦ, εἶχε βεβαίως μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς μιᾶς οἰκοκυρᾶς, ἀλλ' οὐδὲν θέλγητρον εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐνδὸς καλ- λιτέχνου.

— Δύο μῆνας μόνις εἴμεθα ἐδῶ, εἶ- πεν ὁ Μωβιλαιν, ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ κήπου· ἡ οἰκογένειά μου εἶνε πολυμελής, καὶ ἔπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ φροντίσω- μεν διὰ τὰ χρήσιμα... Ἀγρίππα! Νέαν- δρε! ἐφώνασε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς· ἐλᾶ- τε νὰ χαιρετίσετε τοὺς ἐπισκέπτας μας!

Δύο νέοι, κύπτοντες μετὰ τῶν ὑ- ψηλῶν χορτῶν, ἀνύψωσαν τὰ ἀπὸ ἰδρωτὰ λουόμενον μέτωπόν των· καὶ οἱ δύο εἶ- χον φυσιογνωμίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς των, τὸ αὐτὸ ἀθλητικὸν παρά- στημα καὶ προδιάθεσιν πρὸς μέλλουσας εὐσταρίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ πα- τρὸς των· ἀφ' οὗ ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τοὺς λίσγους των, ἐπροχώρησαν ἄνευ ἁμηχανίας.

— Καλῶς ἤλθατε! εἶπον μετὰ τό- νου σοβαροῦ καὶ ἐπισήμου.

— Νέανδρε, διέταξεν ὁ Βόερ, πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὰς ἀδελφάς σου καὶ τοὺς ἀδελφούς σου· σὺ Ἀγρίππα, πήγαινε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν μητέρα σου ὅτι συμ- πατριώται ἐτίμησαν τὸ σπιτί μας.

— Ὡστε, κύριε Μωβιλαιν, εἶπεν ὁ ἱατρός ἐν ᾧ διήρχετο τὴν θύραν, ἐκ- τὸς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς νέους ἔχετε καὶ ἄλλα παιδιά;

— Ἐχω δώδεκα, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ ὑπερηφάνως· ὁ Ἀγρίππας εἶπε ὁ πρω- τότοκος· εἶνε δεκαεννέα ἐτῶν. Τὸ ὀλο- μικρότερον εἶνε δεκαοκτὼ μηνῶν.

— Δώδεκα! ἐπανελάθεν ὁ κ. Μασ- σαί. Πόσας ἀνησυχίας καὶ φροντίδας ἀν- τιπροσωπεύει αὐτὸς ὁ ἀριθμός! Ἐγὼ ἔχω τρία μόνον καὶ πόσους κόπους κατε- βάλλωμεν ἡ μητέρα των κ' ἐγὼ διὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωμεν!

— Εἰς τὴν ἔρημον, εἶπε μετ' ἀφε-

λείας ὁ Μωβιλαιν, ὁ βίος δὲν εἶνε τό- σον περίπλοκος, καὶ μία πολυμελής οἰ- κογένεια δὲν ἀπαντᾷ τὰς παντοειδῆς δυσ- κολίας, τὰς ὁποίας εὕρισκε εἰς τὰς με- γάλας πόλεις. Τούναντιον! μόνις τὸ παιδί μεγαλώσῃ ὀλίγον, γίνεται βοηθός, πολὺτιμος σύμμαχος τῆς μικρᾶς ἀποι- κίας... Ἄν καί, προσέθηκε, συναφρω- θείς, τὸ μικρὸν μᾶς ἀνησυχεῖ πολὺ· εἶνε κάμποσαι ἡμέραι τώρα ποῦ τὸ καίμενο λυώνει· καὶ εἴμεθα τόσον μακρὰν ἀπὸ κάθε βοήθειαν ἱατρικήν...

— Ἰδοὺ ὁ ἱατρός Λωμόνδος, εἶπε ζωηρῶς ὁ κ. Μασσαί· ἐπιστήμων λαμ- πρὸς καὶ ἔμπειρος, καὶ προστῆτι ψυχῇ εὐ- γενής· εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ σας ἀ- παλλάξῃ ἀπὸ κάθε ἀνησυχίας.

— Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας· εἶμαι προθυμώτατος νὰ κάμω ὅ,τι εἴμπορῶ ἀπήντησεν ὁ φιλόφρων ἱατρός.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ, τότε λοιπὸν δύο φορὰς «καλῶς ἤλθατε».

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθυσαν· ἦτο δὲ αὐτὴ ἀπλουστάτη καὶ εἶχεν ὅσιν ἀρκετὰ μελαγχολικὴν τετράγωνον τράπεζαν ἥτο εἰς τὸ μέσον, περὶ δὲ αὐτῆς συμμετρικῶς παρατεταγμένα ἦσαν πολλὰ καθίσματα. Εἰς τὸν τοῖχον ἐφαίνοντο διάφορα χωρία τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐντὸς σοβαρῶν πλαί- σιων.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ αἴθυσά μας, τὸ ἐν- τευκτὴ ρόβος μας, εἶπεν ὁ Βόερ, ὅχι ἄνευ υπερηφανείας. Ἡμεῖς συνήθως μένομεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο ἢ ὥραία αὐτὴ δεσποινὶς δὲν θὰ εὐ- χαριστῇ...

— Ὡ, κύριε Μωβιλαιν, εἶπε μετὰ τόνου ἱκετευτικοῦ ἡ Κοραλία, κάμετέ μας, σᾶς παραλῶ, τὴν χάριν νὰ μας δε- χθῆτε εἰς τὸ μαγειρεῖον· σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ εἴμεθα ὅλοι εὐχαριστῆμένοι.

Ἐνθ' ὁμίλει ἡ Κοραλία, ἐπὶ τῆς φλᾶς τῆς θύρας ἐφάνη ἡ οἰκοδέσποινα.

Ἦτο ὑψηλή, ὥραία καὶ εὐσαρκος γυνή, ἐστολισμένη ἔχουσα τὸ μέτωπον μὲ ὀλ- λανδικὸν κεκρυφαλὸν ἐκ πλακῶν λε- πτῶς κατεργασμένου χρυσοῦ, ὅστις ἐφθα- σεν εἰς τὸ μέτωπόν της ἀφ' οὗ ἐστόλι- σεν ἐπὶ αἰῶνας τὰ μέτωπα γενεῶν ὀλο- κλήρων προμητόρων της. Ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της μικρὸν παιδίον· δύο ἄλλα, τριῶν καὶ πέντε ἐτῶν, συνεθλί- βοντο πλησίον της, παρατηροῦντα μὲ ἐκπληξὴν τοὺς ξένους διὰ τῶν μεγάλων ἀγγελικῶν ὀφθαλμῶν των.

— Κυρὰ Γουδούλη, εἶπεν ὁ Μωβι- λαίν, μετὰ τὰς ἀπαιτουμένας συστάσεις, ὁ κύριος εἶνε ἱατρός, καὶ ἔχει τὴν εὐ- γένειαν νὰ θέλῃ νὰ ἐξετάσῃ τὸ μικρὸ μας ἄρρωστο...

— Ἀ! κύριε, ὁ Θεὸς σᾶς στέλλει, εἶπε μετὰ θερμότητος ἡ Κυρὰ Γουδού- λη. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ ξεκουρα- σθῇτε καὶ νὰ πάρτε κατὶ... Μάρθα, εἶπεν εἰς νεαρὰν δεκαπενταετίδα κόρην

πρὸ μικροῦ εἰσελθούσαν, ἐτοίμασε γρή- γορα τὸν καφέ καὶ δῶσε ἕνα φλιτζάνι καὶ εἰς τὴν εὐγένειαν του... [Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙ

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ

ἀπὸ τῆς πρώτης Αἰ- θούσης εἰς τὴν δευτέ- ραν, ἂν δὲν ὑπῆρχε πα- ρὰ τὴν θύ- ραν ὁ Ἄ- πὸ λ λ ω ν ἐ π ἰ τ ο ῦ Ὁ μ φ α -

λο ο ρ α, — περὶ τοῦ ὁ- ποῖου σᾶς ὁμίλησα ἤδη, — θὰ ἦτο πολὺ ἀπότομος. Θὰ ἦτο ὡς μία μετάβασις ἀπὸ τὸ ὥχρον φέγγος τοῦ λυκαυγοῦς, εἰς τὴν ἐκθαμβοῦσαν λάμψιν τῆς μεσημέρας. Φαντασθῆτε ὀλίγον: Ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶ- νος πρὸ Χριστοῦ, προχωροῦμεν τώρα μέχρι τοῦ Ε' καὶ τοῦ Δ'. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Δήλου, ὁ ὁποῖος κατέχει τὸ μέσον τῆς πρώτης αἰθούσης, εἰς τὸ μέσον τῆς δευτέρας ὑψύται τὸ πανομοιότυπον τοῦ ἀγάλματος τῆς ἐν τῷ Παρθενῶν Ἀθηνᾶς. Καὶ ἐπὶ τοῦ τοί- χου, παρὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Τιμοθέου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Κηριτοδότου, (τοῦ πατρὸς τοῦ Πραξιτέλους) καὶ τοῦ Θρασυμήδους, λάμπει ἐν τῷ μέσῳ, μέγα καὶ περιφ- νές, τὸ ὄνομα Φ ε ι δ ι α ς.

Ὁ Φειδίας!.. Καὶ ὑπάρχει ἐνδοξότε- ρον ὄνομα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παγκο- σμίου τέχνης; Αἰῶνες καὶ αἰῶνες πα- ρήλθον, ἀφ' οὗ ὁ μέγας φίλος τοῦ με- γάλου Περικλέους κατεστράφη τὴν Ἀ- κρόπολιν μὲ τ' ἀθάνατα ἔργα του, καὶ ὅμως ἡ τέχνη δὲν ἐπροχώρησεν οὔτε βῆμα. Εἰς μόνον καλλιτέχνης ἀνεφάνη κατόπιν, ἐφάμιλλος τοῦ γίγαντος Ἀθη- ναίου: ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος. Κανείς ἄλλος.

Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι γλύπται, μέχρι τῶν σημερινῶν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔξοχοι καὶ μέτριοι, δὲν κάμουν ἄλλο κατ' οὐσίαν, εἰμὴ νάντιγράφων ἀκούσιως τὰ αἰώνια πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἔδωκεν ἡ σμίλη τοῦ υἱοῦ τοῦ Χερμίδου. Εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης, ὁ ἀφθαστος ὑπογραμμός, ὁ μεγαλοφυῆς δημιουργός, ὁ μέγας διδάσκαλος, ὁ ἥλιος ὁ κατα- γάζων διὰ τοῦ φωτός του τὴν Τέχνην ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων.

Εὐλόγος λοιπὸν καὶ εὐεχέτης ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἐ- πισκέπτης τοῦ Μουτείου, ὅταν εἰσέρχε- ται εἰς τὸ Τμήμα τοῦτο, — εἰς τὴν δευ-

τέραν Αἴθυσαν καὶ εἰς τὴν ἀκόμη θαυ- μαστοτέραν τρίτην, — ὅπου εἶνε θησαυ- ρισμένα τὰ Ἐ ρ γ α τ ῆ ς Ε' καὶ Δ' Ἐ κ α τ ο ν τ α ε τ η ρ ῖ δ ο ς, (ὡς λέγουσιν αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐπιγραφαί,) δηλαδὴ τὰ καλλιτεχνήματα τῆς μεγάλης ἑλλη- νικῆς ἀκμῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε συγχρό- νως καὶ ἀκμή τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Αἴθουσα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκτὸς τοῦ διασώζοντος ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον τῇ δίδει τὸ ὄνομα, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ ὁμιλήσω- μεν ἐν ἐκτάσει μεθαύριον, — περιέχει περὶ τὰ ὀγδοήκοντα μάρμαρα μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοπεριγράψω; θὰ ἤθελα π: χ: σελίδας ὀλοκλήρους, διὰ νὰ σας δώσω ἰδέαν περὶ τοῦ κάλ- λους τῶν ἀετωμάτων τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα σώζονται, (ἀρ. 136—158.) Παριστάνουν Ἀμαζονομα- χίαν καὶ Κενταυρομαχίαν, εἶνε δὲ τω- ὄντι θαυμάσια μία Ἀμαζὼν ἐφιππος, μία ἄλλη πληγωμένη καὶ πίπτουσα ἀπὸ τοῦ ἵππου, μία Νίκη πτερωτή, μία κεφαλὴ Κενταύρου... καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη! Τὰ γλυπτὰ ταῦτα εἶνε ἔργα διαφόρων καλλιτεχνῶν, ἐπὶ σχεδίου τοῦ Ἀθηναίου Τιμοθέου. Ὑπάρχουν καὶ δύο Ἀσκλη- πιοί, καθήμενοι ἐπὶ ὀρόνου, πανομοιό- τυπα τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Πάριος Θρα- συμήδης. Τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου ὑπάρ- χει μία κεφαλὴ λέοντος, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς ὑδρορροῆς τοῦ ἐν Ἐπιδαύ- ρῳ Ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ὀκτὼ ἀκόμη κεφαλὰι λέόντων, εἰς τὴν σειράν, ἐκ τῆς ὑδρορροῆς τοῦ Ὀλόου τοῦ Πο- λυκλείτου. Εἰς τὸ ἴδιον κτίριον τῆς Ἐ- πιδαύρου ἀνῆκε καὶ τὸ θαυμάσιον, τὸ κομψότατον κορινθιακὸν κιονόκρανον (ἀρ. 172), τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς ἑλλη- νικῆς τέχνης, τὸ μετὰ τόσης λεπτότητος ἐξεργασμένον.

Τί δὲ νὰ εἴπω, περὶ τοῦ μεγάλου ἀναγλύφου τῆς Ἐλευσίνος, (ἀρ. 126) τοῦ εἰκονίζοντος τὴν Δήμητραν, τὴν Περσεφόνην καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν παῖδα Τριπτόλεμον; ἡ περὶ τοῦ κρατή- ρος, μὲ τὸ συμπλεγμα τοῦ καλλιτέχνου Μύρωνος, τὸ παριστῶν τὸν Μαρσύαν, θαυμάζοντα τοὺς αὐλοῦς, τοὺς ὁποῖους ἀπέριψεν ἡ Ἀθηνᾶ; ἡ περὶ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει μέρος ἀγάλ- ματος τῆς Εἰρήνης, κρατούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν υἱὸν τῆς Πλοῦτος;

Θὰ τάν τιπαρέλθωμεν ὅλα αὐτὰ κατ' ἀνάγκην, καὶ θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, πρὸς τὸν ἐρυθρο- δακτὴ ἡμικυλικὸν ἐκείνον τοῖχον, τὸν ὁποῖον κοσμεῖ μία σειρά κεφαλῶν. Ὡ, τί ὥρατι, τί θαυμασίως, τί ἐκπᾶλως ὥρατι κεφαλὰ! Πρὸ μιᾶς ἐκάστης, εἴμπορεῖ νὰ σταθῇ κανεὶς ὥρας ὀλοκλή- ρους... Κεφαλὰ γυναικῶν ἡ ἐφῆδων, θεῶν ἡ θνητῶν, ἔχουν ὅλοι τὸν κλασ-

σικόν έκείνον τύπον τῆς ἐλληνικῆς καλ-
λονῆς, ὅπως τον ἐπλασεν ἡ φύσις καὶ
ὅπως τον ἐτελειοποίησεν ἡ τέχνη, τὸν τύ-
πον μὲ τὰ σύμμετρα καὶ ἁρμονικὰ χαρα-
κτηριστὰ, τὰ ἐμψυχούμενα ὑπὸ θείας ἐκ-
φράσεως. Εἶνε συντρίμματα ἀγαλμά-
των, τὰ ὅποια δὲν σώζονται· ἀλλὰ δια-
τηροῦνται εἰς καλὴν σχετικῶς κατάστα-
σιν, καὶ πολλὰ τῶν κεφαλῶν τούτων
εἶνε σχεδὸν ἀκέραια. Ἀλλὰ μήπως μὲ
μικρὸν κόπον τῆς φαντασίας, δὲν συμ-
πληροῖνε κανεῖς καὶ τὸ ἐλλείπον τῶν
ἠκρωτηριασμένων καὶ δὲν ἀναπλάττει
τέλειον τὸ κάλλος των; Παραδείγμα-
τος χάριν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 182 κεφαλὴ τῆς
Ἀφροδίτης εἶνε ἀκριετὰ ἐφθαρμένη· ἀλλ'
αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ φαίνεται ἡ καλ-
λονὴ τῆς ὁλόκληρης καὶ νὰ θεωρῇται
ὡς ἡ ὡραιότερα κεφαλὴ τοῦ Μουσείου
μας. Ἐκ τῶν ἄλλων, κάμνει ἐντύπωσιν
ἡ ὑπ' ἀρ. 181 ὑπερφυσικὴ κεφαλὴ τοῦ
θεοῦ Εὐδουλέως, (θεοῦ λατρευομένου ἐν
Ἐλευσίνι, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν αὐτόπτης
μάρτυς τῆς ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἀρπα-
γῆς τῆς Περσεφόνης,) ἔργον, ὡς λέ-
γουν, τοῦ Πραξιτέλους· μία ἄλλη πάγ-
καλὸς γυναικεία κεφαλὴ, (ἀρ. 188) ἡ
ὡραιότερα ἴσως μετὰ τὴν Ἀφροδίτην,
καὶ μία κεφαλὴ νεανίου ἀθλητοῦ, (ἀρ.
184) ἐπαναπαυομένου καὶ στηρίζον-
τος ἐπ' αὐτῆς τὰς χεῖρας, τῶν ὁποίων
ὑπάρχουν τὰ συντρίμματα ἐπὶ τῆς ὡραίας
οὐλῆς κόμης...

Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν μὲ τὰς κε-
φαλὰς, ἂς σταθώμεν πρὸ τῆς πολυτί-
μου αὐτῆς κεφαλῆς τῆς Ἀθηνᾶς (ἀρ.
177), τοῦ σπουδαιότατου ἀθηναϊκοῦ εὐ-
ρήματος, τοῦ φυλασσομένου ἐντὸς θή-
κης ὑαλοσκεποῦς. Εἶνε ἀπομίμῃσις ἔργου
τοῦ Φειδίου. Τὸ μάρμαρον ἔχει λευκαν-
θῇ διὰ νάπομιμῇται τὸν ἐλέφαντα, ἐκ
τοῦ ὁποῖο θὰ ἦτο κατεσκευασμένος τὸ
πρωτότυπον, ἡ δὲ κόμη θὰ ἔλαμπε
χρυσῇ, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς σωζομένων ἀκόμη λειψάνων χρυ-
σοῦ. Τεμάχιον συντετριμμένον οἰκτρῶς,
μαυρισμένον ἐκ τοῦ χρόνου, — ἀλλ'
ἐξαστράπτει ἀκόμη ἕως τῶρα ἀπὸ τοῦ
φῶς τῆς τέχνης ἐνὸς Φειδίου!

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΗ ΗΜΕΡΑ

Ξανοίγουνε τὰ κάλλη τούρανου,
Χρυσὸς ὁ ἥλιος πέρα ὡς πέρα λάμπει,
Χρυσόνονται τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ,
Χρυσόνονται οἱ λόγγοι καὶ οἱ κάμποι.

Καὶ τάγεράκι, λές, χρυσὸ πῶς πνέει
Καὶ τοῦ πελάου τὰ κυματάκια βάφει
Ὡς ποῦ, θαρρεῖς, τὸ καϊκάκι πλέει,
Ὡλόχρυσος κ' ἐκεῖνο, σὲ χρυσάφι...

Χρυσὸς ὁ ἥλιος λάμπει πέρα ὡς πέρα,
Καὶ γίνεται ἡ μέρα χρυσὴ ἡ μέρα!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΘΟΠΟΙΟΣ ΚΗΝ

Βραβευθείς

Εἰς τὸν 55ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.
(Ἰδε Διάπλασιν 1898, σελ. 427.)

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 41.)

— Τί!!! ἀνέκραξεν ὁ Γκύ, κατά-
πληκτος.

— Τὸ γράμμα εἶνε γιὰ σένα, ἀδελφέ
μου, εἶπεν ἡσύχως ὁ Γωλιτιέρος.

— Γιὰ μένα; ! λάθος!

— Κανένα λάθος· διάβασέ το μόνος
σου· εἶνε ἔσθ' δικό σου ὄνομα, καὶ ἔχει
ὑπογραφή: « Μ α ρ γ α ρ ί τ α τ ῆς
Φ λ ά ν δ ρ ας. »

— Ἀδύνατο!...

— Καὶ γιὰτί ἀδύνατο, ἀδελφέ μου;
Μήπως δὲν εἶσαι τάχα καλλιτέρας μου,
ἡ μήπως νομίζεις ὅτι ζηλεύω;... ἴσως
πρὸ ὀλίγου, ὅταν σὲ ἄκουσα νὰ ὁμιλῇς
ἔτσι, τὸ πῆρα ἐπάνω μου καὶ πίστευσα
γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι εἶμαι ἀνώτερός σου.
Ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ πρῶτο καὶ τὸ
τελευταῖο κακὸ αἰσθημα, ποῦ ἄρῃσα νὰ
ἐμβῇ εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ὅχι! Τὰ
ὄνειρά μου διελύθησαν ὡς καπνοί, ἀλλὰ
δὲν λυποῦμαι γι' αὐτό, καὶ χωρὶς κανέ-
να φθόνου, χωρὶς καμμιὰ κακία, σὲ χαι-
ρετῶ τώρα ὡς Κύριόν μου.

Καὶ μὲ τὴν φυσικὴν ἐκείνην εὐγέ-
νειαν, ἡ ὁποία ἐχαρὰκτῆριζε καὶ τὰ
παρὰμικρότερα του κινήματα, ὁ Γωλιτιέ-
ρος ἔκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Γκύ.

— Γιὰ νὰ σε πῶ, θὰ σηκωθῇς; ἀνέ-
κραξεν οὗτος μὲ κωμικὴν ἀγανάκτησιν.
Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά! Εἶνε δυνατό
νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριος καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὲρ-
της; Καλὲ ὁ κόσμος ἐγύρισε ἀνάποδα...

— Γιατί ὄχι;

— Γιατί ὄχι; !... Ἐλα, θὰ με
κάμης νὰ τρελλαθῶ μὲ αὐτὴ τὴν ἀτα-
ραξία σου. Ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πρᾶγ-
μα! Ἐγὼ εὐγενῆς, καὶ σὺ τίποτα!
Ὅχι δά!

— Ἐτσι λείπει τὸ χαρτί...

— Ἀς πᾶν ἔσθ' καλὸ! ἔτσι μοῦρχε-
ται νὰ το ρίξω ἔσθ' φωτιά.

— Ἀν ἔχης τύχη καὶ σάφισω! Ἐλα,
ἄκουσε... τώρα ἔχεις καθήκοντα,
οἰκογενεῖς...

— Ὁ Θεέ μου! ἤθελα ἐγὼ τώρα
ἄλλους συγγενεῖς, ἀπὸ τῆς γαϊγιάκας μας;

— Διάβασε· εἶνε αἱ τελευταῖαι πα-
ραγγελίαι τῆς μητέρας σου.

— Διάβασε καλλιτέρα ἐσὺ, καί... τί
νὰ κάμω πειά... ἀκούω.

Καὶ ὁ Γωλιτιέρος ἀνέγνωσε:

« Προσφιλέστατέ μου υἱέ, — σκληρὰ
εἰμαρμένη με ἀναγκάζει νὰ σε χωρισθῶ
πρὶν κλείσω διαπαντὸς τοὺς ὀφθαλμούς,
καὶ τὸ τελευταῖόν μου βλέμμα δὲν θὰ
ἐπαναπαυθῇ ἐπὶ τῆς λατρευτῆς ξανθῆς
κεφαλῆς σου. Σὲ ἀφίνω μόνον εἰς τὸν
κόσμον, ἐν τῷ μέσῳ συγγενῶν κακῶν
καὶ ἀπλήστων, χωρὶς καμμιάν προστασίαν
οὔτε ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ πα-
τρός σου, οὔτε ἐκ μέρους τῆς ἰδικῆς
μου, διότι καὶ αἱ δύο ἐπίσης μᾶς ἀπῆρ-
νήθησαν. Σ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τρυ-
φερὰν ἀφοσίωσιν τῆς καλῆς μου Βερ-
νίκης, ἡ ὁποία θὰ σε ἀναθρέψῃ μετὰ τοῦ
μικροῦ τῆς Γωλιτιέρος. Ἀν εἶσαι εὐτυ-
χῆς εἰς τὴν χαμηλὴν αὐτὴν κοινωνικὴν
τάξιν, μείνε, υἱέ μου· ἡ εὐτυχία κατοικεῖ
συχνότερα εἰς τὰς καλὰς ἢ εἰς τὰ ἀ-
νάκτορα. Ἀν ὅμως ἡ ψυχὴ σου ὀρέγε-
ται δόξαν, ἂν ὀνειροπολῇς νάποκτησῇς
ἰσχύϊν καὶ τιμᾶς, ἔτοιμος νὰ ψηφίσῃς χά-
ριν οὐτῶν καὶ τοὺς μεγαλητέρους κιν-
δύνους, τότε ὑπάγε νὰ εὕρῃς τὸν Βα-
σιλέα τῆς Γαλλίας, τὸν ἐπικυρίαρχόν
μας, παρουσιάσε εἰς αὐτὸν τοὺς τίτλους
τούτους, οἱ ὅποιοι πιστοποιοῦν τὴν κα-
ταγωγὴν σου, καὶ ζήτησε τὴν κληρο-
νομίαν σου. Εἴθε νὰ σε βοηθήσῃ ὁ Θεός,
προσφιλέστατέ μου Γκύ, καὶ νὰ σοὶ χα-
ρίσῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠρνήθη εἰς
τοὺς γονεῖς σου.

• Ἡ μήτηρ σου

« ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ,
« Δέσποινα τῆς Δαμπτέρης. »

Περαιώσας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπι-
στολῆς ταύτης, ὁ Γωλιτιέρος, βαθύτατα
συγκεκνημένος, ἐπλησίασεν ἀκουσίως
τὴν ὑπογραφήν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Λοιπὸν, Γκύ, πότε ἀναχωροῦμεν;
ἠρώτησε.

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ κλη-
ρονόμος τῶν κομητῶν τῆς Φλάνδρας.

— Τί εἶπες;

— Ἡ μητέρα μου μὲ ἀφίνει ἐλευ-
θερον νὰ ἐκλέξω. Ἀ, ἐγὼ δὲν βάζω
σκοτούρες ἐσθ' κεφάλι μου! Ἐδῶ ἔω πολὺ
πολὺ εὐτυχισμένα, καὶ ἡ κ ο ν τ ε α

μου μπορεῖ δὲ νὰ κάμῃ καὶ χωρὶς ἐμέ.

— Εἶσαι τρελός!

— Ὅχι, εἶμαι πολὺ φρόνιμος. Μὴ-
κρυὰ ἀπὸ φιλοδοξίας! μακρυὰ ἀπὸ με-
γαλείας! Ἐμένα δὲν μάρεσει καλὰ-καλὸ
τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀπλοποιοῦ, καὶ θέλεις
νὰ μάρεσῃ τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὀπλων;

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν τα λέγεις σοβαρά...
Εἶνε δυνατόν νὰ παραιτηθῇς ἔτσι ἀπὸ
τὰ δικαιώματά σου, ἀπὸ τὴν θέσιν σου;
Εἶσαι εὐγενῆς, εὐπατρίδης, ἰσότημος τώ-
ρα πλέον μὲ τὸν κόμητά μας Ραϋμόν-
δον Βερανζέρον, ποῦ ἐσκυπτε καὶ τοῦ
ἐμάζευες τὰ λεπτὰ ἀπὸ κάτω...

— Τώρα πειὰ δὲν θὰ το ξανακάμω,
μόνο ἂς εἶνε καλὰ αὐτό· ἐδῶ τὸ πουγγί.
Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Νὰ τὸ καλλίτερο
μέρος τῆς κληρονομίας μου! Καὶ ἂν
μου δώσῃ αὐτὸ τὰ μέσα νὰ γίνω ἄνθρω-
πος, νάποκατασταθῶ, νὰ διαδεχθῶ τὸ
μάστορ - Λανσάκη καὶ νὰ πάρω τὴν κό-
ρη του, τὴ μικρούλα καὶ τὴ χαριτωμέ-
νη Γλυκερία, — νὰ σοὶ πῶ τὴν ἀλήθειαν,
ἕως ἐδῶ θὰ περιορίσω ὅλα μου τὰ φιλό-
δοξα σχέδια.

Εἰς μάτην ὁ Γωλιτιέρος ἀνέπτυξεν
ὄλην του τὴν εὐγλωττίαν, διὰ νὰ μετα-
πίσῃ τὸν φίλον του καὶ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ
ἰδέας συμφωνοτέρας μὲ τὴν ὑψηλὴν του
θέσιν: Τὸ ἀπλοῖκον παιδίον δὲν ἀπε-
κρίθη, εἰμὴ διὰ χαρμῆματος παρατετα-
μένου· μετ' ὀλίγον ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ
Ἐκλαμπρότης Του ἤθελε νὰ κοιμηθῇ,
ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς τὸν Γωλιτιέρον νὰ φάσῃ
τὰ λόγια καὶ νὰ τὸν μιμηθῇ ἀμέσως.

Κατὰ βάθος, ἦτο κατηγανακτικῆς
ὁ ἀγαθὸς Γκύ. Τὰ εἶχε μὲ τὴν Τύχην,
τὴν τυρλὴν καὶ ἀδεξίαν, καὶ τὴν ἐμέμ-
φετο, διότι ἔφαρνα τοῦ ἐφοροῦσεν εἰς τὸ
κεφάλι τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον ἠρμόζε
μόνον εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Ἀς εἶνε τελος πάντων! ἐσκέφθη,
καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεκοιμᾶτο· τὸ μόνον
πού με παρηγορεῖ, εἶνε ποῦ ἡ Γύρτισσα
μᾶς ἐπροφῆτευσεν τὴν ἴδια τύχην. Ἀν ἡ
προφητεία τῆς θάληθεύσῃ γιὰ μένα, τότε
θάληθεύσῃ καὶ γιὰ τὸ Γωλιτιέρο.

Τὴν αὐγὴν ἐνωρίς, ὁ Γωλιτιέρος, ὁ
ὁποῖος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ τὴν
νύκτα, ἐσηκώθη ἀθρόως ἀπὸ τὴν κλί-
νην, ἐνεδύθη χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν φί-
λον του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἡσυχον
οἰκίαν.

Εἶχεν ἀνάγκην νὰ τακτοποιήσῃ τὰς
ιδέας του, καὶ ἀναπνέων ὀλονὲν τὸν δρο-
σερὸν ἀέρα τῆς αὐγῆς, ἐσυλλογιζετο μὲ
τί μέσον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατανικήσῃ
τὴν ἀντίστασιν τοῦ Γκύ, τὴν ὁποίαν ἀπέ-
διδεν εἰς αἰσθημα μεγαλοφυΐας καὶ αὐ-
ταπαρνήσεως ἀδελφικῆς.

— Δὲν θὰ δεχθῶ αὐτὴ τὴ θυσία, ἐ-
σκέπτετο τὸ εὐγενὲς παιδίον· θέλω νὰ
νακτῇ ὁ Γκύ ὅλα του τὰ δικαιώματα.
Ἡ δόξα του, ὄχι, δὲν θὰ με ταπεινώσῃ·
ἀπαναντίας θὰ εἶνε σὰν δική μου δόξα,

καὶ θὰ με παρηγορῇ διὰ τὴν ἀσημότητά
μου. Ἀλλὰ μὲ τί τρόπον θὰ κατορθώσω
νὰ τον πεῖσω;

Ὅσον καὶ ἂν ἔσπασε τὸ κεφάλι του,
δὲν εὗρε κανὲν μέσον, ἱκανὸν νὰ κατα-
νικήσῃ τὴν παροιμιώδη ἐπιμονὴν τοῦ
φίλου του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν
πολὺ σκεπτικός, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸ
ὑπουλον βλέμμα τοῦ Οὐγονέτου, ὁ ὁποῖος
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιγε τὸ ἐργαστή-
ριον τοῦ θεῖου του.

Ὁ Γκύ εἶχε σηκωθῇ καὶ ἐνδύθῃ,
κατεγίνετο δὲ τῶ-
ρα εἰς τὸ νὰ πα-
ρατάσῃ ἐπὶ τῆς
τραπέζης τὸ πε-
ριεχόμενον τοῦ
δερματινοῦ βα-
λαντιῦ.

— Τί κάνεις
ἐκεῖ;

— Μετρῶ τὰ
λεπτὰ μας. Νά,
αὐτὰ ἐδῶ εἶνε τὸ
μερτικό σου· αὐτὰ
ἐδῶ εἶνε τὸ μερ-
τικό μου.

— Καθόλου, ἀ-
γαπητέ μου Κύ-
ριε· ὅλα αὐτὰ εἶνε
δικά σου, ὅπως ὁ-
λὴ ἡ Γαλλία εἶνε
τοῦ Βασιλέως!

— Ὅχι, ὄχι·
ἔπειτα, ἂν μας
ἐπιτόχουν λησταί,
ἂν χάσωμε τὸ
πουγγί μας; Δὲν
πρέπει νὰ βάζῃ
κανεῖς ὅλα του
ταῦγά μέσα ἔσθ'
ἴδιο καλάθι, προ-
πάντων ὅταν τα-
ξειδεύῃ.

— Ἀ, ὥστε
λοιπὸν ἀναχωροῦ-
μεν; !

— Ναί, ἐσκέ-
φθηκα... τὰ ἐπι-
χειρήματά σου
μ' ἐπείσαν· ἕνας εὐγενῆς δὲν ἐμπορεῖ
νὰ γίνῃ ὀπλοποιός, ἔστω καὶ ἐργαστα-
σιάρχης...

Ὁ Γωλιτιέρος ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὴν
αἰφνιδίαν παλινωδίαν τοῦ φίλου του.
Καίτι θὰ εἶχε συμβῇ βέβαια ἐν τῷ με-
ταξῷ... Ἀλλὰ τί;

— Εὖγε! τῷ εἶπε.

— Συμψωνεῖς;

— Στὴν ἐντέλεια.

— Τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμνες καὶ σὺ ἐστὶ θέσι
μου;

— Χωρὶς νὰ διστάσω οὔτε στιγμή.

— Πολὺ καλὰ· αὐτὸ θὰ κάμω καὶ ἐγώ.

— Καλὰ το λέγουν λοιπὸν, ἀγαπη-

τέ μου Γκύ, ὅτι « ἡ νύξ εἶνε σύμβουλος. »
— Χμ! δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἀκουσε.

Ἀπόψε ἐβλεπα ἔσθ' ὕπνο μου τὴν για-
γιά. Ἐγύριζε, λείει, τὸ ροδάνι τῆς, καὶ
ἄκουγα τὸν κρότον τοῦ τόσῳ καθαρά, ποῦ
ἐξύπνησα. Ὁ κρότος ἐξακολουθοῦσε...
Φιαντάσου πειὰ πόσῳ φοβήθηκα· ἂν δὲν
ἦμουν ἔσθ' κρεβάτι, θὰ ἔπεφτα κάτω
χωρὶς ἄλλο. Μοῦ ἐφαίνετο πῶς θὰ ἔ-
βλεπα τὴν γιαγιά νὰ καθέται ἐκεῖ ἐστὶν
πολυθρόνα τῆς, καὶ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ
γυρίσω νὰ κυττάζω...

« Καὶ ὁ Γωλιτιέρος ἀνέγνωσε... » (Σελ. 48, στήλ. γ'.)

— Μὰ γιατί, Γκύ μου; Μᾶς ἀγα-
ποῦσε τόσῳ πολὺ ἡ καίμενη ἡ γιαγιά,
ποῦ βέβαια δὲν θὰ ἐγύριζε ἐδῶ γιὰ νὰ
μας κάμῃ κακό...

— Καὶ ὅμως... ἦταν ἄνθρωπος!

— Μὰ τί; εἶδες κανένα;

— Εἶδα...

— Ποῖος ἦταν;

— Ἐκεῖνος-ἐκεῖ ὁ παλῶ - Οὐγονέ-
τος! Φαντάσου, νὰ βάζῃ τὰ βρωμόχερά
του ἐπάνω ἔσθ' αὐτὸ τὸ ἱερὸ πρᾶγμα τῆς
γιαγιάς μας! Ναί! μᾶς ἐπαρὰφύλαξε χθὲς
ὁ πονηρός, καὶ σήμερον πρῶτ' - πρῶτ', ἐ-
νόμισε, φαίνεται, πῶς ἐβγήκαμε μαζί,
καὶ ἐτρέπωσε μέσα, νὰ μας κάμῃ κατ'

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλά-
ξουν: ἡ Ἀνδαλουσία μετὸν Σπασιμένον
Φεγγίτην, Μπουμπουνισμένον Μυαλὸ καὶ
Ναυτοπούλαν — ὁ Συναγόμενος Ποτικὸς
μετὸν Ναυτοπούλαν καὶ Μπωντεσέ (γαλλι-
στὶ) — ὁ Χρυσορρίας Πακτωλὸς μετὸν Ἀ-
στέρα τοῦ Βέγα, Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ καὶ
Γουλιέλμον Τέλλον — ἡ Βλαχοπούλα με-
τὸν Ζευγευμένον Ἑλληνοπούλαν καὶ Ἀ-
στέρα τοῦ Βέγα — ὁ Ἰωάννης Σκληρὸς
μετὸν Κυματίζουσαν Θάλασσαν — ὁ Πει-
νασμένος Καρχαρίας μετὸν Βρίχον τῆς
Ντραμπάτοβας καὶ Λευκοκύματον Αἰγιά-
λον — ἡ Χιονοσκεπὴς Ἀρήνη μετὸν Ταπει-
νὸν Ἴον, Λεωνίτιον Κεράσι καὶ Χιονόλευ-
κον Περιτεράν — ἡ Ἑλλικρινὴ Φιλία με-
τὸν Ζυρλομανθάν, Ἑλληνικὸν Ἐδαφος
κοὶ Καταρομάλλω — ὁ Μαῦρος τῆς Bene-
τίας μετὸν Πειραικὴν Ἀῦραν, Θεραπεινίδα
ἐτὼν Μουσῶν καὶ Χλόην τοῦ Κηφισοῦ — ὁ
Μικρὸς Γυμνασιόπαις μετὸν Θεσέα Λιθέ-
ριον — ὁ Ἑγγονος Αὐτοκράτορος μετὸν
Ἀλκιβιάδην Μ. Κορέν, Πηνελόπην Κλεο-
μένους καὶ Χριστίαν Δουλίαν — τὸ Ἑαρ-
τὸν Καρδιδὸν μετὸν Ταγρέτην, Ἀγκάθι
καὶ Ἀδελφὰς Ραζιούτσικα — ἡ Μενεξεδένια
μετὸν Περθοῦσαν Καϊδίαν καὶ Κῆμα τῆς
Λευκάδος — ἡ Ρουμλίνα Ν. Ζομπά μετὸν
Ἀγγελον τῆς Ἀράκης — ὁ Ἀρλεκίνος με-
τὸν Ἀντάτην — ἡ Ἡμερος Περιτερά μετὸν
Βασιλίσσαν Μαργώ, Συμνηροπούλαν καὶ Ὀ-
μίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ἑλπίων μετὸν
Ἐδωδες Ἴον, Αἰγαργον καὶ Ἀγκάθι — ὁ Κρῖ-
νος τοῦ Κάμπον μετὸν Μαθητρίαν Καλλι-
τέχνιδα, Ἀγγορολογιώτατον καὶ Ἀνθοπώ-
λιδα τῆς Βερώνης — τὸ Φύρδην-Μίγδην με-
τὸν Ἐδοξίαν Βαρδακίδου — ἡ Μαρίδα τοῦ
Εὐρίπου μετὸν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἴον
τοῦ Ἀγροῦ καὶ Ἀνθος τοῦ Ζαππείου — ἡ
Σφιγὴ τῶν Πάγων μετὸν Γουλιέλμον Τέλ-
λον, Κόδρον καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-
κλέα.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φιλικὸν στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Μιχαὴλ Φουδία*
(ἡ ὁποία τὴν ἀγάπην τῆς ἀποδεικνύει πάντοτε
δι' ἔργων, καὶ ἀρ' οὐ ἐψήρσεν ἐκ τῶν πρώτων
τῆς αὐξήσεως τοῦ σὺλλου, τώρα μοῦ ἐγγράφει
τρεῖς συνδρομητὰς ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ
ξεσπάθων: εὐγὲ τῆς!) *Ἑλληνοπούλαν, Ρο-
δοφαυσιμένην Δούρι* (κ' ἐγὼ χαίρω νάκούω
ὅτι προσδεύει τὸ Χριστουγεννιάτικο Δενδράκι)
Φιλοπάτριδα Ἰάδα (ὁ κ. Φίλων σ' εὐχαρι-
στεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν Πε-
ριπάτων, ἐλπίζει δὲ ὅτι οἱ ἐρεταινοὶ θὰ σου ἀ-
ρίεσιν περισσοτέρον ἀπὸ τοὺς περυσινούς.) *Ἡ
λίον τῆς Αὐγῆς, Ὠρίωνα* (ὦ, ναί! οἱ ἐπιθυ-
μοῦνται κατόπι με πόθον τὴν μαθητικὴν των
ζωὴν) εἶνε ἡ ὁμοιωτέρα ἐποχή, αἱ ὁμοιωτέρας
ἀναμνήσεις! *Ἀταβύριον Ρόδου* (εὐχαριστῶ
πολύ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπάθια) *Ριγολέ-
τον* (ἔχει καλῶς) *Κίχλην, Ἀγγορολογιώ-
τατον, Κουρασμένον Ὀδοιπύρον* (εἰς τὰ τε-
τράδια δύνασαι νὰ ἐσωκλείης ἀνάλογον αἰγυπ-
τικὸν γραμματόσημον εἰμαι βεβαία, ὅτι ἡ μα-
κρὰ σωπὴ σου δὲν προῆλθεν ἀπὸ ἑλλειψίν ἐνδια-
φέροντος) *Θησέα Δ. Διβέριον* (πραγματικῶς,
πολύ καλοὺς καὶ θερμούς φίλους μοῦ ἐσῴστησες
τὸ ἐνόησα ἀπὸ τῶς ἐπιστολάς τω) *Ψάρι τῆς
Ξηρᾶς* (σ' εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς συμπαθη-
τικότητας ἐκφράσεις καὶ διὰ τὰ πρώτης τάξεως
Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ μοῦ στέλλεις) δὲν μου
λές ὅμως ἕνα πρῶγμα: μετ' ἄλλον χεῖρ μοῦ γρά-
φεις, ἡ μήπως ὁ χαρακτήρ σου ὁμοιάζει πολὺ με-
τὸν τοῦ Λευκοκύματου Αἰγιάλου; *Ἑαρ-
τὸν Καρδιδὸν* (ὁ κ. Ἑγγονος Αὐτοκράτορος, ὁ
ὁποῖος τόσον σ' ἐμάγευσεν, θὰ διαρκέσῃ ὅλην
τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν καὶ ἴσως περισσώτερον
κατόπι θὰ τον διαδεχθῇ ἄλλο μυθιστόρημα, ἐπι-
σης ἔξοχον) *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (πολὺ
ἐλυπήθην ποὺ ὑπέρερες ἀκόμη ἀπὸ τὸ πόδι σου

τὸ νέον ψευδώνυμον εἶνε ἐλεύθερον, ἀλλὰ κατὰ
τὸν Κανονισμόν, ὁρεῖται μαζί μετὴν πρότασιν
τῆς ἀλλαγῆς, νὰ στείλλῃς καὶ ἡ δραχμὴν) *Ἑλ-
ληνικὸν Ἐδαφος* (διὰ τὰς Ἀσκήσεις, σὲ πα-
ραπέμπω εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ)
Πυκνοφύλλον Δρὸν (ὀλίγη μου καὶ τὴν μικρὰν
Μαρίαν) *Τριφύλλι* (ὅχι: τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν
σου δὲν το ἔδωσα εἰς ἄλλην, ἐπομένως δύνασαι
νὰ στείλῃς τετράδιον) *Λασκαρὸν Κορτοσταύλου*
(εἰμαι πολὺ εὐτυχής, διότι σοῦ ἐπροξένησα τόσην
χαρὰν καὶ παραγορίαν ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχ-
νὰ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ παντῆς καὶ σὺ εἰς τοὺς Δια-
γωνισμούς) *Αὐγερινόν* ([Ε] διὰ τὰς γλαφυρὰς
ἐντυπώσεις) *Παπαρῶν τὸν Τσομαριοῦ,*
Ψάλην τῶν Λαδῶν (εἶδες βέβαια, ὅτι σοῦ το
ἐνέκριναν) *Τριανταφυλλέιον Κάμπον* (εὐχαρι-
στῶ διὰ τὰς τόσον κοκαλεστικὰς ἐκφράσεις: γρά-
ψε μοι τὰ ποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν, διὰ
νὰ χαρῶ) *Τύρινθα* (δεκτὸν ἐκεῖνο ποῦ ξεύρεις...
ὁ κ. Φίλων καὶ ὁ Μπάμπας - Γιάννης σ' εὐ-
χαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις) *Ἐρυθρὰν Κα-
ρίαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐκτενὴ καὶ ὠραίαν ἐπιστο-
λήν) *ἡ ἑτρόμαξες πολὺ μετὸ πόδι σου, ἀλλὰ συνήλ-
θα ἅμα εἶδα ὅτι εἶνε καλλίτερα καὶ ὅτι γρήγορα
θὰ σου περάσῃ ἐντελῶς: πρόσθε καὶ μετὰ τὸ κου-
ράζην: τὸ πόδι θέλει ἀνάπαυσιν)* *Μαρίδα τοῦ
Εὐρίπου* (εἰς τὸ προτεχὲς θὰ δημοσιευθῇ ἡ πρό-
τασίς σου περὶ ἀλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μετὸν
Α. Στοδίζην ὅταν δὲ δεχθῇ καὶ τὴν στείλῃς
τετράδιον, τότε τῇ διαδιβάζεις καὶ τὴν αἰτήσιν
τῆς Χαλκιδίδος περὶ ἀνταλλαγῆς Δελταρίων διὰ
τὴν Συλλογὴν) *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* (συμπερι-
λήφθησαν, μετὴν εὐχῆν... νὰ μου γράψῃς γρή-
γορα) *Ἐνα Χιωτάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ
ξεσπάθωμα) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Στε-
ναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (λαμπρὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύ-
ματά σου καὶ θὰ δημοσιευθῶν) *Ζωγράφον Παρ-
ράσιον* (ἀπῆλθον ἰδιαίτερως χρωματιστὰ εἰκό-
νες δι' ἑλληνικὸν περιοδικὸν εἶνε δαπάνη ἀνωτέρα
τῶν δυνάμεών σου) *Φύλλον Τριανταφυλλοῦ,*
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἰα-
νουαρίου δαπάνησάω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Μαρτίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψῃς
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 99 λ.

66. Δεξιγρίφος.

Ζῶν μέγα βασιλεῖς ἔφαγε τὸν πόδα μόνον,
Κ' ἐγεννήθη ἐκ τῶν δύο τέρας: τι τῷ πάλαι χρόνῳ
Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου [Ε]

67. Μεταγραμματισμός.

Βίλε δέλτα ἀντὶ τοῦ μ'

Καὶ θὰ ἰδῇ: εἰς τὴν σιγὴν

Τὸν ἀρχαῖον βασιλῆα

Μὲ μὴ φουσκωτὴ κοιλίαν.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]

68. Αναγραμματισμός.

Ἐγὼ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς τὴν ἄνοιξιν σκεπάζω.
Ἀναγραμματίζομενον, εἰς σπλάγγνον σου στα-
[λᾶω]

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ναυτοπούλου [Ε]

69. Τονόγριφος.

Ἐν τῶν πτηνῶν, ὦ φίλοι, προπαροξυτονίζω.
Καὶ τύραννον ἀρχαῖον ἀμείνω: σχηματίζω.

Ἑστέλην ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

70. Παράλληλόγραμμον.

Κ * * * Η Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἄστε-
Σ * * * Α ρσκοὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε
Ν * * * Α νάαγινώσκωνται ἐννέα τὸ
Ρ * * * Η ὅλον λέξεις, ἥτοι τέσσαρες
ὁρίζοντως καὶ πέντε καθέτως
Ἑστέλην ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

71—73. Λογοπαλινγία.

1. — Ὑμεῖς ζῶμεν; — Ὁχι, εἶνε λάθος. — Ἀλλά;...
Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]
2. — Ποῖον εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ πολὺ;
Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Σῦρι κ' Ἑλα [Ε]
3. — Ποῖον μέλος τοῦ σώματος εἶνε φαῖδρον;
Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Σοσοῦ Πιττακοῦ [Ε]

74. — Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Ν Ε Γ Α Θ
Ν Ο Ρ Θ Ε Λ
Ο Σ Ι Ε Σ Υ
Ο Δ Δ Ο Π Α
Σ Σ Ω Λ Γ Η

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Σοσοῦ Πιττακοῦ [Ε]

75—79. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ πυραμίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, αἵτινες
κατὰ σειράν (τῆς πρώτης τιθεμένης κατέως) νὰ
ποτελέσουν Πυραμίδα:

εἰς, ῥῶν, τῖρος, ἀρκτικός, πειρατικός.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Σῦρι κ' Ἑλα [ΕΕ]

80. Μεσοστιχίς.

Τὸ πρῶτον ἀσφαλέςτατα θὰ εὐρῃς εἰς τὰ πλοῖα,
Τὸ ἄλλο γεωγραφικὰ συνέγραψε βιβλία,
Τὸ τρίτον ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωγραφικὴν
Καὶ ποταμὸς τὸ τέταρτον εἰς τὴν Ἀμερικὴν.
Ἄν τὰ μεσαῖα ὅλων των στοιχείων συνενώσῃς.
Πτηνὸν τι ποικιλοπτερον εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ναυτοπούλου [Ε]

81. Φωνηεντόλιπον

πστ - κ - μ - ρν

Ἑστέλην ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

82. Γρίφος

3
3 3
3 1 3 οἷας οἷας οἷας εἶχεν
3 3 οἷας οἷας οἷας ἀρ 1899, 1900.
3
Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Μονογεννίτου

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 46 καὶ 47 φύλλου.

653. Ἀριστείδης (Ἄρης, τί, τίς). — 656.

Τράγος — Τάγος. — 657. Λέγω — γελῶ

658. Γ Α Δ Α 659. Α Λ Σ

Α Ι Ω Ν Κ Ρ Α Μ Α

Λ Ω Β Η Ι Ρ Ρ Β Ι

Α Ν Η Ρ Α Μ Φ Ι Σ Σ Α

660. Μεταδοκωληχο- Ω Ν Σ Τ Ι

τροφεῖον. — 641 — 642 1, Ν Η Σ Σ Α

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα Α Α Σ

ζευγὰρ πόδια, αὐτὰ καὶ

μάτια. 2. Τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ. — 645.

Διπλῶν τὸν τάπητα καὶ προχωρῶν ἕως οὐ φθά-
σῃ τὸ πορτοκάλιον. — 644. Αἰζητούμεναι λέξεις

εἶνε: Ἑαρ. Ρόμβος, Μῆθος, Κάσος, Ἴνα, Λοι-
μός, Ρητὸς. Ἀναγραμματιζόμεναι δὲ σχηματί-
ζουν τὴν Ἀκροστιχίδα: ΡΟΔΑΝΟΣ (Ρέα,

Ὀμβρός, Δῆμος, Ἀσκός, Ναί, Ὀμιλος, Σωτήρ.)

— 645. Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται. — 646. Εἰς μέ-
γα κακὸν μέγα φάρμακον.

647. Μυσία (μῦς, ἴα.) — 648. Πάρος (πᾶ'
φῶς.) — 649. Πίνδαρος — Μίνδαρος. — 650. Τὸ με-

λίσαι. — 651. ΚΑΜΗΛΟΣ (ἄλσος, μάλα, ἦλος)

λάκκος, ὁμαλός, σάλος.) — 652. Ὅταν εἶν'

ἐπιτυχής. — 653 — 654. 1, Κῶν, κίων, Ἴων

ῶν, ὠς, ἐς, ἔα, ἔλα, γέλα, γάλα γάτα. 2, Βάρος

Πάρος, πόρος, πόλος, πῖλος, πῶλος. — 655. — 659.

Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς

σω, σχηματίζονται: αἱ λέξεις: ὀπίσω, σωρός,

Ἀσώπος, σῶμα, σῶος. — 660. ΛΑΜΑΡΙΝΟΣ

(Λαμία, Λαμάρας, Τίβερις, ΝΟΣφι.) 661.

Ἴν' ἀγαπᾶται εἰς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπαραίτητον

εἶνε νὰ τοὺς ἀγαπᾶ. — 662. Πᾶν τὸ λάμπον οὐκ

ἔστι χρυσεῖον.